

Az imakérdés

Vajon Isten tényleg meghallotta, amikor Szofi imádkozott?

Írta: Xóchitl Bott Rivera
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Szofi az emeletes ágyában feküdt, és a fölötte lévő ágy alját bámulta. A családja épp most mondta el a családi imát, és eljött az alvás ideje. Még nem mondta el a saját imáját lefekvés előtt.

Miért kell imádkoznunk? – tűnődött. A családja mindig ugyanazokat mondogatta: megköszöntek dolgokat Istennek, és szép álmokat kértek Tőle. De vajon Isten megválaszolta az imáikat? Hiszen még így is előfordult, hogy rosszat álmódott.

Mi történne, ha abbahagyná az imádkozást? Kész volt próbára tenni az új elgondolását. Az oldalára fordult, és elaludt.

A következő napokban Szofi nem imádkozott. Aztán a napok hetekké nyúltak. Semmi változást nem észlelt. Nem érezte magát másnak.

Befejezte a tanévet, aztán hamar eljött a nyár. Szofi jól érezte magát, amikor úszásra ment és a kutyáival játszott. Egy nagy családi összejövetelen találkozott az unokatestvéreivel is.

Minden este ott volt a családi imánál. De egyedül még mindig nem imádkozott.

A nyár a végéhez közeledett, és Szofi készülni kezdett az iskolára. De kicsit sem volt lelkes. Néhány nappal a tanév kezdete előtt találkozott az új tanító nénijével, megtalálta az iskolai szekrényét, és kapott egy új hátizsákot is. Mindig, mikor arra gondolt, hogy iskolába megy, rosszul lett. Ez az érzés napról napra fokozódott.

Egy este éberem feküdt az ágyában, és az iskolára gondolt. *Nem akarok menni. Olyan ijesztő!* – gondolta. Aztán eszébe jutott, amit a szülei az imáról tanítottak neki. Azt mondták, bárhol imádkozhat, és az imában segítséget és vigaszt is kérhet.

Szofi letérdelt az ágya mellé, és mély levegőt vett. Hónapok óta először mondott saját imát. Mennyei Atyához imádkozott. Köszönetet mondott Neki, és szép álmokat kért Tőle, mint a családi imák során. Amikor végzett, nem érzett belül semmi különbséget.

Másnap este újra megpróbálta. Aztán megint. Arra kérte Mennyei Atyát, hogy áldja meg a családját és a prófétát. Hamarosan már az érzéseiről is beszélt Neki, és hogy mit remél az új iskoláját illetően.

„Mennyei Atyám! – mondta egy este. – Nagyon félek az iskolától. Aludni sem tudok. Tudnál segíteni, hogy többé ne féljek?” Erős érzés fogta el: mintha a békesség meleg takaróként burkolná be őt. Azonnal tudta, hogy a Szentlélek az.

Szóval ezért imádkozunk... – gondolta. – *Hogy érezzük Mennyei Atya szeretetét.* Csodálatos érzés volt. Hónapokon át, amikor nem imádkozott, lemaradt erről az érzésről.

Szofi elmosolyodott. Még mindig izgult az iskolakezdés miatt, de sokkal erősebbnek érezte magát, tudva azt, hogy Isten meg tudja vigasztalni őt. Tényleg bármikor és bárhol imádkozhat vigaszért, mert Isten valóban meghallgatja. ●

„Isten hallja és megválaszolja gyermekei imáit.”

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Várakozni a Damaszkuszba vezető úton. *Liahóna*, 2011. máj. 70.